

DOORNENRAAD

BOEK I - PHETO

DOORNENRAAD

BOEK I - PHETO

FERRY ADAMS & CLAUDIA DUMEE

brave
new
books

Doornenraad - Boek I: Pheto

Copyright © 2019 Ferry Adams & Claudia Dumeé

Auteur: Ferry Adams & Claudia Dumeé

Druk: Brave New Books

Omslagontwerp: Ferry Adams

Vormgeving binnenwerk: Ferry Adams

ISBN 9789464488890

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor onze moeders, die ons gevormd hebben tot wie we nu zijn.
Zij zijn degenen die ons hebben geleerd dat er meerdere werelden zijn
om te ontdekken en altijd onze dromen na te jagen...

Dit is voor jullie!



1 - De Brief

Behoedzaam sloop de man tussen de bomen door. Hij hield even stil achter een grote struik, waarvan de dichte begroeiing van venijnige doorntakken hem een prima schuilplek boden voor eventuele spiedende ogen. Voorzichtig keek hij om zich heen en tuurde aandachtig in de schemering, maar zag geen tekenen van beweging. Voorzichtig, om maar vooral zo weinig mogelijk geluid te maken, verschoof hij zijn gewicht van de ene voet naar de andere en speurde nogmaals de omgeving af. Het was stil in het bos, op het fluiten van een paar vogels na. Toen hij er zich van vergewist had dat er niemand in de buurt was, sloop hij verder. Zonnestralen braken door het dichte bladerendak heen. Het was een warme nazomeravond en de naderende herfst deed de bladeren al rood en bruin verkleuren. Op schaarse plekken zoals deze, waar de zon door het gebladerte brak, leken ze soms wel van goud en koper. De man deed zijn uiterste best om geen geluid te maken en probeerde voortdurend in de schaduw te blijven. Ergens in het bos klonk plots het geluid van een brekende tak. Vlug dook hij achter een rotsblok en duwde zijn rug dicht tegen de koude steen aan.

Zouden ze hem op het spoor zijn? Dat was onmogelijk, hij was zo voorzichtig geweest. Hoe hadden ze hem ooit kunnen vinden?

Zijn hart bonkte en het koude zweet stond op zijn voorhoofd. Hij maakte zich zo klein mogelijk en dwong zichzelf tot rust. Toen zijn hartslag weer rustiger werd, ging hij gehurkt zitten, kwam voorzichtig omhoog en keek behoedzaam vanachter zijn schuilplaats naar de bomen voor hem. Niets te zien. Hij ging terug op zijn hurken zitten en bleef nog een tijdje zitten, tot hij ervan overtuigd was dat het gevaar geweken was.

Hij mocht niet gepakt worden, niet nu. Hij moest veilig door het bos heen zien te komen, anders was het dorp verloren. Eenmaal aan de andere kant zou hij veilig zijn en hulp kunnen halen, maar voor nu zou hij extra voorzichtig moeten zijn. Als ze hem vonden, zou alles voorbij zijn.

Een zweetdruppel liep in zijn oog. Hij veegde hem weg met de mouw van zijn tuniek. Hij moest goed kunnen zien. Ze mochten hem echt niet te pakken krijgen. Zich bukkend kroop hij onder een laaghangende tak door. Langzaam kroop hij over het zachte mos van boom tot boom, steeds dekking zoekend onder laag gebladerte. Bij de volgende boom aangekomen drukte hij zich zo dicht mogelijk tegen de dikke stam aan, sloot zijn ogen en probeerde op adem te komen. Zijn vingers zochten de geruststellende vormen van zijn zwaardgreep en sloten zich er omheen. Als ze hem dan al zouden ontdekken, zou hij zijn huid duur verkopen. De smeerlappen zouden weten dat er tenminste nog één man bereid was te sterven voor het Oostelijke Rijk. Zo stil mogelijk verliet hij zijn schuilplaats. Terwijl hij constant zijn omgeving in de gaten hield, sloop hij een tijdje door het steeds donkerder wordende bos. Bij ieder geluid hield hij zijn adem in, bang om ontdekt te worden. Uiteindelijk kwam hij bij een grote, met gras begroeide open plek aan.

Zich verschuilend achter een grote Limustruik, speurde hij de rand van de open plek af naar eventuele beweging. Hij moest aan de overkant zien te geraken. Hij zou er wel omheen kunnen, maar aan één kant stroomde een rivier langs de open plek en de andere kant was bezaaid met kreupelhout. *Nee, daar kan ik ook niet langs, dat zou te veel geluid maken*, dacht hij. Dan zouden ze hem zeker horen. Hij zou de open plek over moeten steken, hoe dan ook. Hij tuurde nogmaals naar de overkant. Zag hij daar beweging? Gespannen wachtte hij af. Nee, het was niets, enkel de wind die de bladeren liet bewegen. Een zucht van opluchting ontsnapte hem. Heel voorzichtig sloop hij door de struiken richting de open plek en stapte uiteindelijk het zonlicht in. Hij voelde de warmte van de zon op zijn gezicht. *Geen tijd om stil te staan*, dacht hij en stak de open plek over.

Plots kwam achter hem het kreupelhout tot leven en geschrokken draaide hij zich om. Op dat moment stond hij oog in oog met de vijand die onder het schreeuwen van: “Dood aan de verrader!” op hem af kwam rennen, zijn zwaard in de aanslag.

Hij trok zijn eigen zwaard en kon ternauwernood de eerste aanval afweren. Snel herstelde hij zich en maakte zich op voor de komende strijd.

Zijn tegenstander was groter dan hij en zwaaide vervaarlijk met zijn zwaard. ‘Je tijd is gekomen, verrader, hier eindigt het voor jou’, riep de vijandige soldaat en stormde op hem af, opnieuw de aanval inzettend. De man pareerde een zwaardstoot en week terug. In cirkels draaiden hij en

zijn tegenstander om elkaar heen, proberend een zwakke plek te vinden in elkaars verdediging.

‘Ik denk dat ik nog wel wat tijd heb, vuile hond’, sprak hij en zette een tegenaanval in. Hun zwaarden kruisten elkaar een paar maal en over en weer regende het slagen. Zijn tegenstander was sterker dan hij, hoe lang zou hij dit nog vol kunnen houden? Steeds meer in de verdediging gedwongen, week hij achteruit. Plots zag hij een gat in de verdediging van zijn vijand en haalde, met alle kracht die hem nog restte, naar de soldaat uit. Deze draaide echter vliegensvlug opzij en bracht zijn eigen zwaard met een boog naar beneden. Hij voelde hoe hij in zijn zij getroffen werd door de krachtige zwaardslag, uitte een kreet van pijn en strompelde achteruit. Hij zakte door zijn knieën en zijn zwaard viel uit zijn handen. Toen zakte hij in elkaar en lag doodstil op de grond.

De aanvaller stak zijn zwaard weer in de schede en zette toen zijn helm af. Blond, krullend haar, plakte in zweterige stroken langs zijn gezicht. ‘Goed geprobeerd verrader, helaas niet goed genoeg.’ Hij richtte zijn gezicht naar de zon, sloot heel even zijn ogen en genoot van zijn overwinning. Toen hij ze weer opende, zat de man, waarvan hij zojuist nog had gedacht dat deze dood was, rechtop met zijn zwaard in zijn handen en sloeg hard tegen zijn benen, waardoor de soldaat achterover viel.

‘Wie is er hier niet goed genoeg?’, vroeg de man, terwijl hij opstond en met zijn zwaardpunt op de gevallen soldaat wees.

Deze keek verontwaardigd naar zijn tegenstander omhoog. ‘Hé, dat is niet eerlijk! Ik heb je geraakt, dus jij bent dood!’

‘Nietes’, zei de man: ‘Ik deed net alsof. Ik heb gewonnen!’

De soldaat kwam overeind. ‘Dat is flauw Pheto, jij speelt vals!’ Hij klopte de bladeren van zijn kleren en keek Pheto boos aan. ‘Zo is er niks aan, je moet wel eerlijk spelen.’

Pheto keek tegen de grote jongen op. ‘Ik heb gewonnen en er is niets wat jij daaraan kunt doen, Anyo!’ Hij maakte zich zo groot mogelijk, maar in vergelijking met Anyo bleef hij klein. ‘Absoluut niets!’

‘Oh, nee?’, zei Anyo grijnzend. Hij sprong bovenop Pheto en werkte hem naar de grond. Samen rolden ze luid schreeuwend over het gras van de open plek, zoals alle jongens van dertien jaar

wel eens ravotten. ‘Geef je het al op?’, riep Anyo triomfantelijk, toen hij bovenop Pheto’s rug zat, met diens armen stevig vastgeklemd.

‘Nooit!’, kwam het antwoord.

‘Wat jij wilt, maar denk eraan, dit heb je alleen maar aan jezelf te danken. Ik vraag het nog één keer, geef je op?’ Hij duwde Pheto met zijn gezicht in de bladeren.

‘Nooit van mijn leven’, riep Pheto, zijn stem een beetje gedempt door de hoop bladeren.

‘Dan is het echt je eigen schuld, Pheto, je vraagt er zelf om.’ Hij begon Pheto in zijn zij te kietelen.

‘Hahaha, nee, alsjeblijft niet dat, nee, niet dat!’, riep Pheto.

‘Jawel, juist dat!’, grinnikte Anyo. In al die jaren dat ze elkaar kenden, had Anyo altijd gewonnen zodra hij met kietelen begon. Pheto kon daar echt niet tegen. Al snel schaterde Pheto het uit en kreeg bijna geen adem van het lachen. ‘Genade, genade’, riep Pheto, half hijgend, half lachend.

Anyo hield echter niet op. ‘Wie heeft er gewonnen?’, vroeg hij.

‘Jij, hahaha, jij! Echt waar, jij hebt gewonnen!’

Anyo stopte met kietelen en stond op. ‘Dat dacht ik toch’. Hij stak zijn hand naar Pheto uit en hielp hem omhoog. ‘Dat zal je leren vals te spelen’, zei hij grijnzend.

Pheto was nog steeds aan het bijkomen van het lachen. ‘Dat was wel een goeie vandaag’, wist hij moeizaam uit te brengen.

Anyo steunde met zijn handen op zijn knieën en probeerde ook op adem te komen. ‘Jazeker, de beste ooit! Ik dacht dat ik je nooit zou vinden!’ Na een tijdje kwam hij omhoog en strekte zijn rug. Hij keek om zich heen en zijn blik viel op een grote Tarkatboom aan de rand van de open plek. Hij wenkte Pheto en liep richting de boom. Eenmaal daar aangekomen, liet hij zich tegen de verweerde stam zakken en ging zitten. ‘Oef, nog even uitrusten voordat we naar huis gaan’. Pheto, die zijn vriend gevolgd was, liet zich ook op de grond zakken. Gezamenlijk zaten ze nog even na te genieten in het tanende zonlicht, pratend over later.

‘Als ik groot ben, wil ik soldaat worden!’, sprak Anyo beslist. ‘Misschien wel in de keizerlijke garde’.

Pheto zette grote ogen op. ‘Is dat niet hartstikke gevaarlijk?’, vroeg hij aan zijn vriend.

Anyo zette zijn borst op en keek Pheto aan. ‘Niet voor mij, ik ben goed.’

Pheto knikte instemmend. Van al zijn vrienden was Anyo degene waarmee hij het meeste optrok. Hij was groot, sterk en hielp Pheto altijd als andere kinderen hem pestten. Als er problemen waren, kon hij altijd op Anyo rekenen. Ze kenden elkaar al heel erg lang en al was Anyo even

oud als Pheto, hij was toch altijd een beetje een grotere broer geweest. Met z'n tweeën trokken ze de omgeving in en speelden oorlogje, zoals vandaag. En Anyo mocht dan wel groter en sterker zijn, hij voelde zich niet beter dan Pheto. Dat was wat Pheto zo mocht in Anyo. Ze waren elkaars gelijken. Wat Anyo meer had in spieren, had Pheto in hersens. Anyo zei altijd tegen hem dat hij slimmer was dan goed voor hem zou zijn. Stiekem voelde Pheto zich dan wel geveid. Het enige wat Pheto wel eens vervelend vond, was dat Anyo altijd won met spelletjes. Behalve bij schaken, dan won Pheto altijd.

‘Dat komt omdat je daar teveel bij moet nadenken,’ zei Anyo grinnikend altijd na een potje schaak. ‘en ik heb mijn hersens in mijn andere tuniek laten zitten.’

Pheto moest hier altijd om lachen. ‘Jij wordt vast de grootste krijger in de geschiedenis!’, zei hij overtuigd.

‘Denk je dat echt?’, vroeg Anyo, kijkend of zijn vriend niet een grap met hem uithaalde. Maar Pheto’s gezicht stond heel serieus.

‘Oh ja,’ zei deze enthousiast, ‘en mensen zullen liederen over je maken!’ Pheto stond op en ging staan alsof hij een bard was die op het punt stond om voor de keizer te gaan zingen.

‘Anyo de grote, de heldhaftigste krijger op deze aarde’, galmde hij. ‘Er is geen man die hem van zijn leven berooft. Anyo de machtige, zijn kracht legendarisch! Alleen jammer van zijn veel te grote hoofd!’ Pheto barstte in lachen uit.

Anyo keek verbouwereerd op naar Pheto. ‘Wat zei je daar?’, vroeg hij zacht.

‘Dat je een gro...’ Anyo had Pheto al omver gekegeld, voordat deze zijn zin kon afmaken. Weer rolden ze samen over de zachte bosgrond.

‘Ik een groot hoofd?!’, vroeg Anyo.

Pheto schaterde het uit. ‘Ja, ik dacht eerst aan een zonsverduistering, maar toen zag ik dat het jouw hoofd was!’

Hier moest Anyo ook om lachen. ‘Ach ja,’ zei hij: ‘beter een groot hoofd dan alleen maar grote oren. Of niet, zeilboot?’

Pheto probeerde boven op Anyo te komen. ‘Ik zal je, kom hier jij!’

Schaterend van het lachen stoeiden ze nog geruime tijd door, tot ze allebei uitgeput op de grond lagen en keken hoe het licht langzaam uit de hemel verdween. Na een tijdje stonden ze op, klopten hun kleren voor de zoveelste keer die dag af en begonnen hun spullen te verzamelen. Hun

houten zwaarden raapten ze op en Anyo stak de gedeukte tinnen emmer waar hij een helm van had gemaakt onder zijn arm. Naast elkaar liepen ze druk pratend en fantaserend door het bos terug richting huis. Tegen de tijd dat ze uit het bos kwamen, waren ze beide zo vermoeid dat er van praten nog maar weinig kwam. Zo liepen ze, ieder in zijn eigen gedachten verzonken, vanuit het bos een brede zandweg op. De weg leidde hen een stukje parallel aan het bos om vervolgens naar rechts af te buigen, een met gras begroeide heuvel af. De zon was al een heel eind gezakt en hun schaduwen dansten als donkere reuzen over de ongelijke grond naast hen. Pheto keek op en zag hun dorp al in de verte al liggen. Rook kringelde uit verschillende schoorstenen en ondanks dat ze te veraf waren om de etensgeur te ruiken die deze schoorstenen vast en zeker verspreidden, liep bij de gedachte aan eten Pheto het water in de mond. Man, ik zou een heel rund op kunnen, was de eerste gedachte die bij hem opkwam. Nu hij aan eten dacht, beseftte hij zich voor het eerst vandaag dat hij sinds vanmorgen niks meer gegeten had, op een paar wilde bessen na die ze vanmiddag in het bos hadden gevonden. Nu hij merkte dat hij honger had, merkte hij eveneens dat hij het ook koud begon te krijgen en rilde. Het begon echt al herfst te worden. Thuis zou het haardvuur aan zijn en was het lekker warm. De weg waarover ze wandelden, liep door een paar velden van het bos naar het dorp en was één van de twee toegangswegen tot Krel.

Zwijgend keek Pheto naar zijn thuis. Krel, het enige dorp waar nooit wat gebeurde. Ach ja, later zou hij ook wat van de wereld zien.

‘Let maar op. Later...’ Pheto keek naar zijn vriend en vroeg zich af of deze hetzelfde dacht. ‘Anyo?’

Anyo, die in gedachten verzonken was, schrok op. ‘Hmm?’

‘Wil je later echt soldaat worden?’, vervolgde Pheto zijn vraag.

Anyo keek hem aan, maar bespeurde dit keer geen enkel spoor van een komende grap. Hij zuchtte en keek naar de donker wordende lucht. ‘Ja Pheto, dat wil ik echt. Mijn oom Garben was vroeger ook soldaat. Als hij bij ons thuis logeert vertelt hij mij altijd de meest fantastische verhalen over veldslagen en vreemde plaatsen waar hij geweest is. Ik wil dat ook, Pheto. Ik wil ook iets nuttigs doen en de wereld zien. Mijn moeder wordt altijd boos op oom Garben als ze merkt dat hij mij die verhalen vertelt en ze zegt dan dat ik maar niet naar die ouwe gek moet luisteren. Oom Garben vindt dat onzin en vertelt ze mij nu stiekem als moeder niet in de buurt is.’ Hij grijnsde: ‘En daarbij, wat weten moeders nu v...’ Snel sloot

hij zijn mond. ‘Sorry Pheto, ik wilde niet... Ik bedoel...’ Anyo viel stil.

‘Het is niet erg’, zei Pheto met een klein stemmetje.

Zijn vader had hem verteld dat zijn moeder, Sarina, was gestorven aan een zware ziekte toen Pheto nog heel klein was.

Hij had haar niet echt gekend en het enige wat hij van haar had was een zilveren hangertje, in de vorm van een cirkel met wat bladeren en vier bloemen ervoor. De bloemen leken elkaar na te jagen in een cirkelvorm. Het enige wat hij zich vaag van zijn moeder herinnerde was haar stem en hoe ze altijd voor hem gezongen had als hij verdrietig was. Hij had de rest van zijn leven alleen met zijn vader op hun boerderijtje gewoond.

Soms miste Pheto haar wel, als hij andere kinderen samen met hun moeders over straat zag lopen, maar hij had bijna zijn hele leven zonder moeder doorgebracht en wist bijna niet beter. Maar toch...

Anyo sloeg een arm om Pheto’s schouder heen. ‘Sorry Pheto, ik dacht even niet na.’

Pheto glimlachte manhaftig maar wendde vlug zijn gezicht af, zodat Anyo niet kon zien dat zijn ogen vochtig werden. ‘Het is al goed, laten we maar naar huis gaan’, mompelde hij zacht.

Zwijgend liepen ze verder de heuvel af. ‘Wat wil jij later eigenlijk worden?’, vroeg Anyo plotseling.

Pheto keek op. ‘Groot!’ Het antwoord kwam zonder erbij na te denken. Hij was altijd al klein geweest voor zijn leeftijd. In alle heldenverhalen die hij kende, waren de hoofdpersonen altijd grote, sterke mannen en vrouwen. Hij was altijd maar klein. Hoe kon hij ooit een held worden als hij zo klein was?

Vader zei dat hij vanzelf groot zou worden, maar hij had makkelijk praten. Pheto’s vader was de grootste man die hij kende. Hij kon niet wachten om net zo groot te zijn, maar vooralsnog duurde het Pheto allemaal veel te lang.

Anyo grinnikte. ‘Dat word je vanzelf!’

‘Dat zegt vader ook altijd en ik haat het! Ik wil niet meer klein zijn!’ Pheto bloosde om zijn plotselinge driftbui. ‘Sorry, ik wilde niet tegen je uitvallen.’

Anyo greep hem bij zijn schouder en keek hem recht aan. ‘Is niet erg joh. Gelooft me nou maar, dat komt vanzelf. En later word je net zo groot als je pa, dat beloof ik je!’ Hij knipoogde naar Pheto ‘Misschien zelfs nog wel groter!’

Pheto's gezicht klaarde op. 'Echt waar?'

Stel je voor dat hij nog groter werd dan zijn vader. Dat zou echt geweldig zijn.

Anyo keek plechtig, legde zijn hand op zijn hart en zei: 'Ik zweer het!' Toen stompte hij Pheto op zijn schouder. 'Maar dan moet je wel nog even wat ouder worden, kleintje!', voegde hij er grinnikend aan toe.

Samen lachend liepen ze het laatste stuk terug naar het dorp. De zon was in de tussentijd al bijna achter de horizon verdwenen en de naderende avond strekte zijn donkere vingers uit over het landschap.

Eenmaal in het dorp aangekomen, liepen ze langs alle kleine huisjes en hutjes, die dicht op elkaar gebouwd stonden. Aan deze kant van Krel lagen in het verleden alleen boerderijen, net als die van Pheto's vader. Echter, door de jaren heen was Krel uitgegroeid tot een heus dorp. Door het straatje waar de bakker en de hoefsmid zich hadden gevestigd, konden zij meteen doorlopen naar het midden van het dorp, waar ze uitkwamen op het marktplein. Hier namen de twee vrienden afscheid.

Pheto keek zijn vriend aan. 'Morgen weer?'

Anyo knikte. 'Als het aan mij ligt wel! Zolang het nog niet te koud is, kunnen we gewoon doorgaan.'

Met een plechtige uitdrukking op zijn jonge gezicht, stak Pheto zijn hand uit. 'Oké, dat is dan bij deze afgesproken, beste man.'

Anyo greep lachend de uitgestoken hand en pompte deze een paar keer stevig op en neer. 'Soms denk ik weleens dat ze jou vroeger echt te hard hebben laten vallen!' Hij gaf Pheto een goedgeemtste schouderklop. Zoals de vrienden dit altijd deden. Hoewel Anyo zijn klappen af en toe wat te hard waren voor de kleine Pheto. De grote jongen kende zijn eigen kracht niet.

'Oké man, ik zie je morgen wel weer!' Glimlachend draaide hij zich om en begon weg te lopen. Na een paar meter draaide hij zich om en riep naar Pheto.

Deze was inmiddels ook al weggelopen, maar draaide zich om. 'Wat is er?'

'Niet te hard groeien vannacht, ik wil morgen wel nog de grootste van ons twee zijn!' Anyo grijnsde breed. 'Tot morgen dwerg!'

Pheto trok een lelijk gezicht en stak zijn tong uit. 'Het grootste hoofd heb je toch wel!', riep hij uitdagend terug. Maar toen Anyo een stap in zijn richting zette, draaide hij zich vlug om en maakte dat hij wegkwam.

Grinnikend keek Anyo zijn rennende vriend na en vervolgde toen ook zijn weg huiswaarts.

Olmer Mathos las de brief keer op keer door, alsof hij hem met zijn blik kon doen verdwijnen. Hij streek met zijn hand door zijn donkere haar, dat al sporen van grijs begon te vertonen.

‘Het zal toch niet’, mompelde hij voor de zoveelste keer. Toen de brief vanmorgen werd afgeleverd had hij meteen geweten dat deze niet veel goeds zou voorspellen. Er kwamen nooit brieven naar deze kant van het rijk en deze werd nota bene per bode bezorgd. De mensen in het dorp waren dan ook verbaasd dat er plots een rijtuig het marktplein op kwam rijden en een zenuwachtig uitziende bode mensen vroeg of ze ene Olmer Mathos kenden.

Diezelfde bode had hem de brief in handen geduwd en was met enige spoed weer teruggereden naar waar hij vandaan kwam, blij om het platteland weer achter zich te laten. Olmer had meewarig het hoofd geschud.

Stadsmensen. Je kon ze van afstand al zien. Altijd bang om hun kleren vies te maken, of een enge ziekte te krijgen van een van de lokale bewoners. Zij zagen de dorpsmensen altijd als domme boeren en eigenlijk was Olmer daar wel blij om. Hij had zijn neus vol van de stad. Af en toe moest hij er naartoe om zaden van planten die hij zelf niet kon kweken en dergelijke te kopen, maar voor de rest bleef hij er het liefst uit de buurt. Niet vanwege de steden zelf, die waren prachtig, maar vanwege het neerbuigende gedrag van de mensen daar.

Olmer had de envelop om en om gedraaid in zijn handen. Toen hij het zegel zag, was zijn eerste instinct, de brief weg te gooien en deze hele zaak te vergeten. Toch had hij hem geopend en wilde nu dat hij dit niet had gedaan.

‘Verdomme, waarom? En uitgerekend nul’, sprak hij tegen een lege kamer. Steeds weer herlas hij de regels die zo netjes in dat bekende handschrift op het perkament geschreven stonden. Op den duur sloeg hij de onbelangrijke stukken over en las alleen nog maar de woorden waarvan hij een tijd lang zeker was geweest, dat hij ze nooit meer in deze context zou lezen.

De brief was niet ondertekend, maar dat hoefde ook niet. Olmer herkende het handschrift uit duizenden. Zijn ogen gingen weer naar

de bovenkant van de pagina, naar het symbool dat hij zo goed kende. Olmer zuchtte. Hij had gedacht er voorgoed vanaf te kunnen zijn, maar uiteindelijk bleek het verleden hem toch weer in te halen.

‘Zo lang geleden’, zei hij tegen de lege kamer. Hij frommelde het papier op en wierp het met een woedend gebaar van zich af. De prop stuitte over de vloer en rolde onder een kast in de hoek van de kamer. Olmer zag het niet eens, zo kwaad en vertwijfeld was hij. Hij liet zijn brede schouders hangen, keek naar de envelop die op tafel lag en pakte hem op. Een tijdje stond hij stil naar het waszegel te kijken, alsof hij met zijn blik de hele kwestie kon laten verdwijnen. Toen rechtte hij zijn schouders, liep naar de haard toe en wierp de envelop in het vuur. Hij leunde met beide handen op de schouw en keek hoe de vlammen het papier gretig verslonden.

‘Zo lang geleden’, zuchtte hij nogmaals. Hij schrok op toen hij de deur hoorde en keek om. ‘Ah, Pheto, daar ben je eindelijk. Ga snel je handen en gezicht wassen, we kunnen zo eten.’

Zijn kleine jongen grijnsde van oor tot oor.

Olmer keek naar zijn zoon ‘Waar ben jij zo vrolijk over?’

Pheto’s grijns werd zo mogelijk nog breder. ‘Anyo zegt dat ik later net zo groot word als jij.’

Olmer fronste. ‘Als ik het mij goed herinner, heb ik je ook al eens hetzelfde gezegd’, zei hij verbaasd.

Daarop keek Pheto hem aan, dacht na en zei vervolgens plechtig: ‘Ja, maar hij heeft er verstand van!’

Olmer lachte en tilde zijn zoon op. ‘Dus je wordt zo groot?’ Hij had Pheto zo hoog opgetild dat ze elkaar recht in de ogen keken.

‘Misschien nog wel groter!’, gierde Pheto.

Olmer zette Pheto neer. ‘Nog groter, toe maar!’ Hij keek hoe zijn zoon wegrende om zich te wassen. Als die jongen een nog bredere grijns krijgt, dacht hij, in zichzelf lachend: ‘vallen zijn oren er vanaf.’

Hij draaide zich om naar het haardvuur en dacht aan de brief. De lach verdween weer van zijn gezicht.

De eed... hij schudde zijn hoofd. Ze kunnen de pot op, die vervloekte eed heeft me al genoeg gekost! Hij pakte een pook en roerde daarmee door de sintels en as, daarmee de laatste resten van de envelop verbrandend. Hij keek nog een tijdje naar de zacht nagloeiende resten.

‘Nooit meer’, prevelde hij tegen de vlammen: ‘Nooit meer.’

‘Wat nooit meer?’, hoorde hij Pheto plotseling vragen.

Olmer schrok, maar herstelde zich snel. ‘Niks, Pheto’, zei hij en draaide zich om naar zijn zoon die hem, inmiddels keurig gewassen, met een vragende blik aan stond te kijken. Olmer lachte breed en woelde Pheto door diens natte haren. ‘En nu aan tafel, jongen. Het is tijd om onze maag te vullen!’, zei hij vrolijk



2 - Hinderlaag

Karl veegde een paar plukken doorweekt, vlasblond haar uit zijn gezicht en keek vanonder de kap van zijn mantel de duisternis in. Het was vannacht bijzonder slecht weer en Karl had er dan ook danig de pest in dat hij juist nu een afspraak had met Sem, een oude vriend. Hij had gisteren een brief ontvangen waarin hem gevraagd werd vanavond langs te komen om iets te bespreken. Wat er besproken moest worden werd niet uitgelegd, maar uit de strekking van het hele verhaal kon hij opmaken dat het wel belangrijk moest zijn. Vooral de afsluitende zin had zijn aandacht getrokken. “Moge de goden je rug bewaken,” had er gestaan.

Karl lachte in zichzelf. Hij hoopte maar voor de goden dat ze een regenmantel bezaten, anders werd het een natte bedoening. Hij trok de kap van zijn eigen oude mantel verder over zijn hoofd en liep verder. Regen striemde de straten van Langdum en spoelde het verzamelde stof van de afgelopen dagen van droogte weg. De weinige nog brandende straatlantaarns sputterden en sisten als een regendruppel de hete lont raakte, maar bleven dapper branden. Hun licht veranderde de natte straten in een grillig spel van onophoudend bewegende schaduwen.

De stad leek uitgestorven. De dronkaards en vagebonden die men normaal kon verwachten op dit nachtelijke uur, hadden wijselijk besloten ergens een droog heenkomen te vinden en zelfs de hoeren hadden er geen zin in vandaag.

Karl grinnikte om zijn eigen grapje: Zelfs de hoeren hadden er geen zin in vandaag. Dat was een goeie, die moest hij onthouden.

Hij was in zijn vijfendertig levensjaren al heel wat hoeren tegengekomen, waarvan hij de meeste wel bij naam kende, maar hij kon zich er niet één herinneren die er geen zin in had. Vergenoegd over zijn eigen grapje liep hij verder de verlaten straten door.

Karl gromde: ‘Als die lamme hond nu maar thuis is.’ Als er iets was waar

hij een hekel aan had, dan waren dat wel mensen die afspraken vergaten. En Sem was daar wereldkampioen in.

‘Ik moet ook aan zoveel denken’, gebruikte hij dan altijd als excuus.

De laatste keer had Karl hem een belofte gedaan. ‘Als je nog een keer onze afspraak vergeet, dan heb je mijn vuist om aan te denken. Boven op je neus, dat belof ik je!’

Maar hoe boos hij ook op Sem was, hij mocht de kleine Zeniër echt graag. Als de pleuris echt uitbrak, kende hij maar weinig mensen die hij liever naast zich zou hebben dan Sem.

Behalve één dan misschien... maar, ach nee, dat was lang geleden en die tijden kwamen nooit meer terug. Weemoedig schudde hij zijn hoofd. Zijn broer was met de noorderzon vertrokken en had gezworen nooit meer terug te komen.

Karl haalde zijn brede schouders op en zuchtte. Ach ja, op naar Sem, mompelde hij gelaten. Dan zou hij eindelijk horen wat er nu zo belangrijk was dat hij helemaal door deze helse regen heen moest.

Plotseling, een eind verderop zag hij iemand staan. De onbekende man stond doodstil midden op straat, terwijl de steeds harder vallende regen van zijn lederen regenmantel af spetterde. Karl kon geen gezicht ontwaren, omdat de vreemdeling met zijn rug naar een lantaarn toe stond en zijn gezicht schuilging in de schaduw van zijn kap.

‘Hé maat’, riep Karl, zijn pas vertragend. ‘Je hebt wel fijn weer uitgekozen om buiten te gaan staan.’

Er kwam geen reactie van de vreemdeling midden op straat.

Zo bezopen als een ui, dacht Karl. *Klote zatlappen. Dit weer wordt nog een keer hun dood.* Al mopperend versnelde hij zijn pas weer en liep naar de man toe. ‘Kom op man, waar woon je? Ik zet je wel even thuis af. Mijn god, je verzuipt nog als je hier blijft staan.’

Hij stak zijn hand uit naar de arm van de man, toen de man plotseling in beweging kwam. De mantel zwaaide opzij en vanonder het natte, soepele leer kwam met dodelijke snelheid een glanzend zwaard tevoorschijn. Als een fonkelende schaduw ging het rechtstreeks op Karls hoofd af.

Alleen zijn training en het feit dat hij, na al die jaren, nog steeds goede reflexen bezat zorgden ervoor dat Karl niet in één keer zijn hoofd kwijt was. Hij liet zich achterover vallen en voelde de luchtverplaatsing van het zwaard langs zijn keel gaan. Hij maakte een achterwaartse koprol en wilde meteen weer omhoog komen.

De vreemdeling was echter gruwelijk snel bij hem en Karl werd gehinderd door zijn eigen mantel, die nu danig in de weg zat. Hij kon voorkomen dat het zwaard hem recht in de borst raakte door half opzij te rollen, maar nu vlamde een stekende pijn door zijn linker bovenarm. De pijn verbijtend haalde hij woest uit met zijn been en hoorde tot zijn genoegen de vreemdeling een kreet van pijn slaken. Hij zag de man achteruit wankelen, zijn vrije hand aan zijn kruis.

Ondanks alles moest Karl grijnzen. Een trap in de ballen, dat bleef werken!

Eindelijk wist hij zich te bevrijden van de hinderlijke mantel en kwam rechtop. De man was ook weer bijgekomen en cirkelde langzaam om Karl heen.

Plots stopte hij en stootte een hoge fluittoon uit. Links en rechts van Karl kwamen er nog twee figuren uit zijstraatjes, beide met een zwaard in hun hand.

Verdomme!, dacht Karl. *Dit gaat heel snel de verkeerde kant op.*

Toen sprak de man voor hem plotseling. Zijn stem was zacht en afgemeten, maar zelfs door de stromende regen heen, goed te verstaan. ‘Nog steeds in vorm zie ik? Ik had wel gedacht dat je nog steeds goed zou zijn, na al die jaren. Je reflexen zijn nog net zo scherp als vroeger.’

Hij keek naar Karls verbaasde gezicht en begon te lachen. Een hoge, onaangename lach, die door merg en been leek te gaan. Zijn vrije hand kwam omhoog en duwde de kap van zijn mantel naar achteren, een gezicht onthullend dat Karl maar al te goed kende.

‘Jij...’, bracht deze uit. ‘Dat kan niet, jij bent...’

‘Dood?’, maakte de man zijn zin af. ‘Nee, helaas voor jullie niet. Ik ben weer terug om het karwei af te maken, beginnende met jou.’

Zonder verdere waarschuwing viel hij aan. Karl kon alleen maar wegduiken en danste om de slagen van zijn aanvaller heen. Steeds verder teruggedrongen stond hij bijna met zijn rug tegen een schutting aan. Met zijn rechtervoet stootte hij tegen een paar watertonnen, die daar opgestapeld stonden. Toen de man weer naar hem uithaalde, greep Karl de deksel van de dichtstbijzijnde ton en weerde de eerste slag af. De man herstelde zich snel en haalde nogmaals uit. Ook deze slag wist Karl af te weren.

‘Jij bent nog steeds zo traag als een naaktslak de trap op, net zoals vroeger!’, wist hij hijgend uit te brengen.

Dit maakte de man zo kwaad dat hij als een dolle stier op Karl afrende, zijn zwaard in de aanslag boven zijn hoofd. Precies voordat de man een uitval deed richting zijn lichaam, stapte Karl opzij, haakte zijn voet voor het been van de aanvaller, waardoor deze uit balans raakte en tegen de stapel tonnen aan knalde. Bewusteloos zakte de man op de grond in elkaar.

Het zwaard van de man vloog door de klap, uit diens handen en belandde een paar meter verderop in het hoge gras, dat langs de weg groeide.

Karl draaide zich bliksemsnel om en kon nog net voorkomen dat een tweede man hem met een zwaard in de rug stak. Hij draaide van het zwaard weg en haalde uit met de zware houten deksel. Hij hoorde de schedel van de man breken. De man was al dood voor hij de grond raakte. Karl griste het zwaard uit zijn dode vingers en draaide zich naar de derde man toe.

Deze wachtte af en draaide cirkels om Karl heen. Karl viel aan met een krachtige bovenhandse slag. De man ving deze aanval weliswaar op, maar Karl kon merken dat de man niet zo geoefend was in het gebruik van een zwaard als hijzelf. Hij viel een paar keer op dezelfde manier aan en iedere keer ving de man zijn slagen op.

Zijn tegenstander viel vervolgens zelf een aantal maal aan, maar Karl wist met redelijk gemak de slagen te pareren. Hoewel hij de betere zwaardvechter van de twee was, begon hij toch wel moe te worden. *Had ik maar iets meer aandacht aan mijn conditie moeten besteden*, dacht hij toen hij weer een paar slagen van de man afweerde.

Zijn zwaardarm werd langzaam zwaar en het bloedverlies van zijn andere arm verbeterde de situatie niet. Zijn tegenstander werd zekerder van zijn zaak en viel steeds meer aan.

Misschien overmoedig door de vermoeidheid van zijn tegenstander, haalde de man plots uit met een felle achterhandse slag, die Karl zeker zou hebben verwond, als hij niet bijna onmenselijk snel achteruit was gestapt.

Voordat zijn tegenstander tijd had om zich te herstellen, stapte Karl weer naar voren en stak zijn zwaard opwaarts door de ribbenkast van de man heen. De ogen van de man werden groot en toen glazig. Bloed liep uit zijn mond en neus.

Karl trok het zwaard uit het lichaam van de man, dat vervolgens als een baal vodden op de natte keien viel. Vlug keek Karl om zich heen, om zich ervan te vergewissen dat hij niet nog eens werd aangevallen.

‘Niemand...?’. Karl zuchtte en steunde op zijn zwaard. Zijn arm was nat van het bloed en brandde als de vuren van de hel.